

[Elmquist.]

overhovedet ønsker at afgive sin Forklaring for lukkede Døre. Det er et rimeligt Hensyn at vise Vidnet, det er urimeligt at paatvinge Vidnet denne Offentlighed, naar den paagældende er tilfreds med den Sikkerhed, han i øvrigt har for, at han bliver godt og ordentligt behandlet.

Dette er i store Træk vor Stilling til Offentligheden og den Indskrænkning, som vi finder, vi nu belært af 11 Aars Erfaringer bør foretage i denne, saaledes at Offentligheden kan blive befriet for de Skavanker og Ulemper, der har været ved den, samtidig med at vi beholder den i videst muligt Omfang, hvor den er til Gavn og Nytte.

Jeg skal hertil føje, at faar vi, som Lovforslaget foreslaar, indført Domsmand i større eller mindre Udstrækning, saa maa vel Ængstelsen ved at indskrænke Offentligheden, i hvert Fald i saadanne Sager, som jeg her har nævnt, hvor den kan medføre saa stor Skade, ganske ophøre, da vi saa som Garanti mod Overgreb har Domsmandene ved Siden af de juridiske Dommere.

Jeg skal lige i Forbindelse med dette Spørgsmaal nævne, at jeg finder, det er et stort Fremskridt, at Lovforslaget ligesom det tidligere Lovforslag sætter Aldersgrænsen for de Personer, man kan nægte Adgang til offentlige Retsmøder, op fra 18 til 21 Aar. Jeg finder blot, at Regelen bortset fra studerende og andre, som har særlig Interesse i at overvære Retsmøder, burde være ikke fakultativ, men obligatorisk; thi atter her gælder det: til hvad Nytte skal vi dog have alle disse unge Mennesker fra 18 til 21 Aar siddende i Retterne for at overvære alle de Morddramaer og andre Dramaer? Er der nogen, der vil paastaa, at dette kan være sundt for den opvoksende Ungdom? Jeg mener derfor, at denne Bestemmelse bør lyde ikke saaledes, at man kan forbyde unge Mennesker under 21 Aar Adgang, men at man skal forbyde dem det, naar ikke særlige Grunde taler for det modsatte.

Jeg tvivler ikke om, at det, jeg her har sagt om Offentlighedens Indskrænkning, fra visse Sider vil blive betegnet som reaktionært. Men det er min faste Overbevisning, at det store Flertal af den sundt tænkende Del af Befolkningen, ikke mindst

det store Flertal af Forældre ude omkring i Befolkningen, i det væsentlige vil give mig Ret i disse Betragtninger.

Jeg kommer derefter til det andet store Spørgsmaal: Nævninger og Domsmand. Det er et Spørgsmaal, som jeg maaske bliver nødsaget til at gaa lidt nærmere ind paa, end jeg egentlig havde tænkt mig, grundet paa de Bemærkninger, som den ærede foregaaende Taler knyttede hertil, og de ret stærke Angreb, han udsatte mig for i denne Forbindelse.

Jeg tror nok, jeg tør sige, at det var „eine grausame Salbe“, som det ærede Medlem affyrede mod det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og mig i Anledning af vore Udtalelser om Nævninge-Spørgsmaalet. Det ærede Medlem var lige ved at beskyldte os for Grundlovsbrud. Jeg tror nok, det ærede Medlem var lidt for langt ude — og lidt for lidt inde i Grundlovens Bestemmelser og deres Fortolkning, men jeg skal senere komme nærmere ind paa, hvad Grundloven siger eller ikke siger. Det er ganske rigtigt, at Nævningeinstitutionen betragtede vi saa godt som alle i sin Tid som en Forbedring af vor Retspleje. Kravet derom var fremsat og indeholdtes i Grundloven, men i øvrigt kan jeg oplyse, at dette Krav ikke fandtes i det første Udkast til Grundlov, det blev først rejst senere under Grundlovens Behandling. Dette Krav om Nævninger var rejst i Tider, da det — det maa man ikke glemme — grundet paa en ganske anden Behandling af de tiltalte og ganske anderledes indstillede Dommere var naturligt at kræve en saadan Garanti mod juridiske Overgreb fra Dommernes Side. Men skønt Tiderne forandrede sig og Grundene til denne Institutions Indførelse med den stigende Humanitet og med Dommernes ændrede og mere humane Syn paa de judicielle Spørgsmaal egentlig faldt bort, blev dette Krav dog staaende hos de fleste af os — det erkender jeg — som noget, vi absolut maatte have gennemført. Vi har nu haft denne Institution i over ti Aar; men vi skal da selvfølgelig, naar vi nu skal revidere Retsplejeloven, ogsaa tage Lære af de Erfaringer, vi har haft vedrørende denne Institution. Naar Spørgsmaalet da bliver, hvad vi her har lært, mener jeg i Modsetning til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, at vi har lært, at denne Institution i Virkeligheden kun